

И той мразѣше всички, които му правѣха поржчки, особено господина отъ Камбанарна улица.

Той имаше мрачно лице, дълги коси, голѣми сини очи и дрезгавъ гласъ. Име носѣше нѣмско, трудно за произнасяне. Съ що се занимаваше той, невъзможно бѣше да се разбере. Когато преди две недѣли Тодоръ бѣ отишълъ при него да вземе общата му за поправка, господинътъ седѣше на пода и нѣщо чукаше въ хаванъ. Тодоръ още не успѣ да каже добъръ день, и веществото въ хаванчето избухна, пламна, замириса на сѣра и на изгорени пера и стаята се напълни съ гжстъ розовъ димъ, тъй че Тодоръ около петъ пжти кихна; а като се връщаше следъ това въ кжщи, думаше: „Който се бои отъ Бога, съ такива работи не се занимава“.

Когато бутилката се изпразни досущъ, Тодоръ сложи обувкитъ на масата и се замисли. Подпрѣ глава на лакътъ и почна да мисли за своята бедностъ, за тежкия си и мраченъ животъ, сетне за богатитъ, за тѣхнитъ голѣми кжщи, за фаетонитъ имъ, за банкнотитъ имъ. . . Какъ би било добре, дяволъ да го вземе, ако на тия богаташи се бѣха съборили всички кжщи, ако пукнѣха хубавитъ имъ коне, ако пожелтѣеха чернитъ имъ и лъскави астраханови шапки? Какъ би било добре, ако богатитъ малко по малко се превърнѣха въ сиромаси, да нѣма що да ядатъ, а бедниятъ общаръ станѣше богаташъ и започнѣше да се пери предъ беднитъ общари на бѣдни вечеръ.

Както разсждаваше така, Тодоръ си спомни за работата и отвори очи. „Хубава работа! — мислѣше той, като гледаше обувкитъ. Поправката вече е свършена, а азъ още седя. Трѣбва да се носятъ на човѣка!“

Той ги зави въ червена кърпа, тури ги подъ мишница и излѣзе на улицата. Валѣше сухъ, ситенъ снѣгъ,